

— Великий Господарю, на дървото! На дървото!

Едновременно съ това краят на спуснатото отгоре мокро вжже се докосна до рамото на момчето.

— Вържешъ Нелли, а Кали теглишъ! — викаше отгоре негърчето.

Стасъ не се поколеба ни минутка. Като обви Нелли съ плъстътъ, за да не се връже вжжето, той я върза, издигна нагоре и извика:

— Тегли!

Въздушното пътешествие на Нелли не се продължи много. Кали скоро я хвана съ силнитъ си ръце и я постави между стъблото и единъ клонъ, дето имаше мѣсто даже за половинъ дузина такива малки същества. Никакъвъ вѣтъръ не можеше да ги отнесе оттукъ.

Като настани малката Нелли, негърчето отново спусна вжжето на Стася, но момчето заповѣда по-рано да се качи Меа.

Кали нѣмаше защо да тегли. Меа се покатери въ мигъ по вжжето съ голѣма бързина и ловкостъ. Стасъ добъръ гимнастикъ, лесно се покатери заедно съ пушката и нѣколко патрони, съ които напълни джебоветъ си.

И четирмата се намѣриха на дървото. Стасъ се зае да разгледа, дали нѣма опасностъ Нелли да падне, и дали има достатъчно мѣсто, за да легне удобно. Като